

ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามสิ่งยั่วยุพฤติกรรม อันตราย พ.ศ.

ก. ประวัติ ความเป็นมา และสถานะของร่างพระราชบัญญัติ ณ ปัจจุบัน*

ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย พ.ศ. ได้เคยมีการเสนอในสมัยคณะรัฐมนตรี ชุดที่มีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ และประธานสภาผู้แทนราษฎรในขณะนั้นได้บรรจุเข้าระเบียบวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๓ ปีที่ ๔ ครั้งที่ ๒๘ (สมัยสามัญทั่วไป) เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยอยู่ระหว่างรอการพิจารณาในวาระที่หนึ่ง ชั้นรับหลักการ แต่โดยที่ได้มีพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๔ จึงเป็นเหตุทำให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวค้างการพิจารณาอยู่ในขั้นตอนของสภาผู้แทนราษฎรชุดดังกล่าว

ต่อมาภายหลังการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอันเป็นการเลือกตั้งทั่วไป คณะรัฐมนตรีชุดใหม่มิได้ร้องขอต่อรัฐสภาภายใน ๖๐ วันนับแต่วันเรียกประชุมรัฐสภาครั้งแรกจึงเป็นเหตุให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวจึงเป็นอันตกไป

อย่างไรก็ดี ภายหลังจากการควบคุมอำนาจการปกครองประเทศโดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ที่ผ่านมานั้น คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้มีการประชุมเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่เห็นสมควรให้มีการเร่งรัดการพิจารณา เพื่อให้มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายตามที่ฝ่ายกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมเสนอ โดยที่ประชุมได้พิจารณาเห็นชอบให้เสนอร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย พ.ศ. ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตรวจพิจารณาแล้ว ตามที่กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาต่อไป

*ข้อมูล ณ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๗.

บ. หลักการและเหตุผลประกอบ

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย

เหตุผล

เนื่องจากกฎหมายอาญาที่เกี่ยวกับวัตถุลามกในปัจจุบันไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งไม่มีกฎหมายกำหนดมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับวัตถุลามก เช่น สื่อที่มีการแสดงกิจกรรมที่วิปริตทางเพศและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก ซึ่งพิธีสารเลือกรับต่อท้ายอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก กำหนดให้รัฐภาคีต้องบัญญัติให้เป็นความผิดอาญาและมีมาตรการป้องกันและปราบปรามที่เหมาะสมไว้ด้วย และประเทศไทยได้เป็นภาคีของพิธีสารดังกล่าว ประกอบกับยังมีสื่อที่ส่งเสริมหรือยั่วยุพฤติกรรมอันตรายที่ร้ายแรงอื่น ๆ เช่น การใช้ยาเสพติด การฆ่าตัวตาย หรือการกระทำทารุณกรรมต่อเด็ก ซึ่งต้องปราบปรามไปพร้อมกันด้วย ดังนั้น เพื่อให้การปราบปรามสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายมีประสิทธิภาพ สมควรมีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ค. สาระสำคัญของสรุป

๑) บทนิยาม (ร่างมาตรา ๓)

“สิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย” หมายความว่า เอกสาร ภาพ สิ่งพิมพ์ รูปรอย เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ เสียงหรือถ้อยคำ ข้อความ ข้อมูล หรือสิ่งใด ๆ ที่กระตุ้น ส่งเสริม หรือยั่วยุ โดยประการที่น่าจะก่อให้เกิด

- (๑) การกระทำวิปริตทางเพศ
- (๒) ความสัมพันธ์หรือการกระทำทางเพศกับเด็ก
- (๓) การกระทำทารุณกรรมต่อเด็ก
- (๔) การฆ่าตัวตายของเด็กหรือเป็นหมู่คณะ
- (๕) การใช้ยาเสพติด หรือ

(๖) การกระทำความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฆ่าผู้อื่น หรือทำร้ายร่างกายโดยทรมานหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย

“การกระทำวิปริตทางเพศ” หมายความว่า ความสัมพันธ์หรือการกระทำทางเพศ ในลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) ระหว่างบุพการีกับผู้สืบสันดาน พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือพี่น้องร่วมแต่บิดาหรือมารดาเดียวกัน

(๒) โดยใช้ความรุนแรงถึงขนาดที่น่าจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย หรือโดยใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิต

(ก) โดยการบังคับขู่เข็ญหรือข่มขืนใจ

(ข) ระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และรวมถึงการร่วมประเวณีหมู่ด้วย

(ค) โดยการฆ่าเราสัตว์หรือฆ่าเราศพ

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ และให้หมายความรวมถึง ตัวแสดงในสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายที่มีเนื้อหาหรือลักษณะทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ด้วย

“การฆ่าตัวตาย” หมายความว่า การแสดงออกซึ่งความต้องการที่จะฆ่าตัวตาย การแสดงขั้นตอนในการฆ่าตัวตาย หรือการลอกเลียนแบบการฆ่าตัวตายด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามสิ่งยั่วยุ พฤติกรรมอันตราย

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการป้องกันและปราบปรามสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม

พระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๒) ผู้รักษาการตามกฎหมาย (ร่างมาตรา ๕)

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงยุติธรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี อำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่กบอกระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตนระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๓) พระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ ของส่วนราชการใดเกี่ยวกับสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายตามกฎหมายอื่น

ในกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ และของส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจเกี่ยวกับสิ่งยั่วยุ พฤติกรรมอันตรายตามกฎหมายอื่น ให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้วินิจฉัย โดยให้คณะรัฐมนตรีวางระเบียบ เกี่ยวกับการปฏิบัติราชการและการประสานงานไว้ด้วย (ร่างมาตรา ๔)

๔) คณะกรรมการ (หมวด ๑ ร่างมาตรา ๖ ถึงร่างมาตรา ๑๓)

๔.๑) ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม สิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย” เรียกโดยย่อว่า “ป.ป.อ.” ประกอบด้วย

(๑) รองนายกรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ

(๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นรองประธานกรรมการ

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงยุติธรรม ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม และอัยการสูงสุด

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์แต่งตั้ง จำนวน ๕ คน โดยต้องแต่งตั้งจากบุคคลซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านจิตวิทยา จิตเวช เด็กและเยาวชน สื่อสารมวลชน และสังคมวิทยา ด้านละ ๑ คน ซึ่งในจำนวนนี้ต้องเป็นสตรีไม่น้อยกว่า ๒ คน

ให้ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ เป็นกรรมการและเลขานุการ และคณะกรรมการจะแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ ไม่เกิน ๒ คน เป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้ (ร่างมาตรา ๖)

๔.๒) ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดแผนงานและมาตรการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) วางโครงการและดำเนินการ ตลอดจนสั่งให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสิ่งชั่วร้ายพหุวัฒนธรรมอันตราย

(๓) เร่งรัดและประสานงานการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการปรับปรุงการปฏิบัติราชการ แผนงาน หรือโครงการของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับสิ่งชั่วร้ายพหุวัฒนธรรมอันตรายในสถานประกอบการหรือสถานที่อื่นใด และกำหนดให้สถานที่ซึ่งใช้ในการประกอบธุรกิจใดๆ เป็นสถานประกอบการที่อยู่ภายใต้บังคับของมาตรการดังกล่าว

(๖) วางหลักเกณฑ์การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๗) สนับสนุนให้หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน รวมทั้งประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามสิ่งชั่วร้ายพหุวัฒนธรรมอันตราย

(๘) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ (ร่างมาตรา ๑๐)

๔.๓) การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ทั้งนี้ ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่ง โดยในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด (ร่างมาตรา ๑๑)

๔.๔) คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายการประชุมคณะอนุกรรมการให้นำข้อ ๔.๓) มาใช้บังคับโดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๑๒)

๔.๕) ให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการและมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ปฏิบัติงานธุรการทั่วไปของคณะกรรมการ
- (๒) ประสานนโยบาย แผน งบประมาณ และการปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามสิ่งชั่วร้ายพฤติกรรมอันตรายกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน
- (๓) ประสานงาน ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามสิ่งชั่วร้ายพฤติกรรมอันตราย
- (๔) ประสานความร่วมมือกับต่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศในด้าน การป้องกันและปราบปรามสิ่งชั่วร้ายพฤติกรรมอันตราย
- (๕) ปฏิบัติงานด้านการประชาสัมพันธ์ต่อต้านสิ่งชั่วร้ายพฤติกรรมอันตราย
- (๖) สนับสนุนข้อมูล ข่าวสาร วิชาการ ตลอดจนพัฒนาบุคลากรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน
- (๗) ปฏิบัติราชการอื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมายหรือตามที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๑๓)

๕) พนักงานเจ้าหน้าที่ (หมวด ๒ ร่างมาตรา ๑๔ ถึงร่างมาตรา ๑๗)

๕.๑) อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่

เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ของบุคคลใดเพื่อตรวจค้นเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่ามีสิ่งชั่วร้ายพฤติกรรมอันตรายหรือทรัพย์สินที่ได้ใช้หรือจะใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้

(๒) ค้นบุคคลหรือยานพาหนะที่มีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่ามีสิ่งชั่วร้ายพฤติกรรมอันตรายหรือทรัพย์สินที่ได้ใช้หรือจะใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้

(๓) ยึดหรืออายัดสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายหรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

การใช้อำนาจตามวรรคหนึ่ง (๑) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจเหนือท้องที่ที่ทำการค้นหรือศาลอาญาเพื่อขอออกหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเนินซ้ำกว่าจะเอาหมายค้นมาได้ สิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายหรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดจะถูกยักย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทั้งนี้ ต้องบันทึกรายละเอียดและผลการดำเนินการ และรายงานต่อศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจหรือศาลอาญาภายใน ๒๔ ชั่วโมงนับแต่เวลาลงมือดำเนินการ ในกรณีที่ศาลนั้นเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวมิได้เป็นไปตามกฎหมาย ศาลจะสั่งระงับหรือเพิกถอนการดำเนินการนั้นก็ได้

พนักงานเจ้าหน้าที่ตำแหน่งใดหรือระดับใดจะมีอำนาจหน้าที่ในการใช้อำนาจตามวรรคหนึ่ง (๑) โดยไม่มีหมายค้นหรือจะต้องได้รับอนุมัติจากบุคคลใดก่อนดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

ในกรณีที่เป็นการเข้าค้นในเวลากลางคืน พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าในการค้นต้องเป็นข้าราชการตำแหน่งใดหรือระดับใดให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา (ร่างมาตรา ๑๔)

๕.๒) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจยึดหรืออายัดบรรดาสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) หรือข้อ ๖.๒) เพื่อเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีได้จนกว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือจนกว่าคดีถึงที่สุด แล้วแต่กรณี (ร่างมาตรา ๑๕)

๕.๓) ในกรณีที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) หรือข้อ ๖.๒) หรือมีสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายอยู่ในพีซีอุปกรณ์ จดหมายตู้ไปรษณีย์ภัณฑ์ ระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจหรือศาลอาญาเพื่อการเข้าถึง ตรวจสอบ และทำสำเนาข้อมูลหรือวัตถุดังกล่าวได้ และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการตามที่ได้รับอนุญาตแล้ว ให้รายงานการดำเนินการต่อศาลโดยเร็ว (ร่างมาตรา ๑๖)

๕.๔) ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา (ร่างมาตรา ๑๗)

๖) ความผิดและบทกำหนดโทษ (หมวด ๓ ร่างมาตรา ๑๘ ถึงร่างมาตรา ๒๙)

๖.๑) ผู้ใดทำ ผลิต หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย เพื่อการแจกจ่าย เพื่อการแสดงออก หรือเพื่อเผยแพร่แก่ประชาชน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๕ ปี หรือปรับตั้งแต่ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๕๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำโดยมีเด็กซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี หรือมีลักษณะที่ทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นเด็กซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี เป็นตัวแสดงปรากฏอยู่ในสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายในลักษณะที่เป็นผู้กระทำหรือถูกกระทำตามกรณีต่าง ๆ ในความหมายของสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายที่กำหนดไว้ในข้อ ๑) ผู้กระทำได้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๓ ปี ถึง ๗ ปี หรือปรับตั้งแต่ ๓๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๗๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง เป็นการกระทำเพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า ซึ่งสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย ผู้กระทำได้ระวางโทษหนักกว่าโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นอีกกึ่งหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ถ้าการกระทำตามมาตรานี้เป็นไปเพื่อการศึกษา การแพทย์ หรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ รวมถึงการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๑๘)

๖.๒) ผู้ใดแจกจ่าย แสดงอวด หรือเผยแพร่สิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตราย ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำโดยมีความประสงค์เพื่อการค้า ผู้กระทำได้ระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) วรรคสาม

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำโดยการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ผู้กระทำได้ระวางโทษหนักกว่าโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นอีกกึ่งหนึ่ง

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองเป็นการกระทำต่อเด็กหรือใช้ให้เด็กเป็นผู้กระทำความผิด ผู้กระทำได้ระวางโทษเป็น ๒ เท่า ของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น (ร่างมาตรา ๑๙)

๖.๓) ถ้าผู้กระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) เป็นผู้กระทำความผิดตามข้อ ๖.๒) ด้วยให้ลงโทษตามข้อ ๖.๒) แต่กระทงเดียว (ร่างมาตรา ๒๐)

๖.๔) ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) หรือข้อ ๖.๒) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้สมคบกันกระทำความผิดคนหนึ่งคนใดได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน ผู้ร่วมสมคบด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นอีกกระทงหนึ่งด้วย

ในกรณีที่ความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้สมคบทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้นต้องรับโทษตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกลับใจให้ความจริงแห่งการสมคบต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดตามที่ได้มีการสมคบกัน ศาลจะไม่ลงโทษหรือลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ (ร่างมาตรา ๒๑)

๖.๕) ผู้ให้บริการตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ผู้ใดรู้ว่ามีสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน และได้จัดการ ถอนหรือกำจัดสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายออกจากระบบคอมพิวเตอร์นั้นในทันที ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ร่างมาตรา ๒๒)

๖.๖) นิติบุคคลใดกระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) หรือข้อ ๖.๒) ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งนั้นเกิดจากความรู้เห็น ยินยอม การสั่งการหรือไม่สั่งการ การกระทำหรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของ กรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น บุคคลดังกล่าวต้อง รับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (ร่างมาตรา ๒๓)

๖.๗) ผู้ใดกระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) หรือข้อ ๖.๒) แม้จะกระทำนอกราชอาณาจักร ผู้นั้นต้องรับโทษในราชอาณาจักร ถ้าปรากฏว่า

(๑) ผู้กระทำความผิดหรือผู้ร่วมกระทำความผิดคนใดคนหนึ่งเป็นคนไทยหรือมี ถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

(๒) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และได้กระทำโดยประสงค์ให้ความผิด เกิดขึ้นในราชอาณาจักร หรือเป็นความผิดที่รัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหาย หรือ

(๓) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และการกระทำนั้นเป็นความผิดตาม กฎหมายของรัฐที่การกระทำเกิดขึ้นในเขตอำนาจของรัฐนั้น หากผู้กระทำความผิดนั้นมาปรากฏตัวอยู่ ในราชอาณาจักรและมีได้มีการส่งตัวผู้นั้นออกไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ทั้งนี้ ให้นำมาตรา ๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับโดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๒๔)

๖.๘) ถ้าการกระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) หรือข้อ ๖.๒) ได้กระทำในโรงแรม โรงภาพยนตร์ หรือสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และปรากฏหลักฐานว่าผู้ได้รับอนุญาต ให้ประกอบกิจการดังกล่าวรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม กฎหมายนั้น ๆ มีอำนาจพิจารณาเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาต หรือมีคำสั่งอื่นใดตามกฎหมายดังกล่าวได้ แล้วแต่กรณี

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ แจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ หน้าที่ตามกฎหมายนั้น ๆ เป็นผู้ดำเนินการเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาต หรือมีคำสั่งอื่นใดตามกฎหมาย ดังกล่าว (ร่างมาตรา ๒๕)

๖.๙) บรรดาสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตาม ข้อ ๖.๑) หรือข้อ ๖.๒) รวมทั้งเงินและทรัพย์สินอื่นซึ่งผู้กระทำความผิดตามข้อ ๖.๑) หรือ ข้อ ๖.๒) ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยได้กระทำความผิดให้รับเสียทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะมีคำขอให้รับหรือจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ เว้นแต่เงินหรือทรัพย์สินอื่นดังกล่าวเป็นเงินหรือทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด (ร่างมาตรา ๒๖)

๖.๑๐) บรรดาเงินค่าปรับและเงินที่รับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นของกองทุนคุ้มครองเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กร้อยละ ๖๐ และตกเป็นของกองทุนส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคมร้อยละ ๔๐

นอกจากโทษที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเป็นกรณีที่มีผู้นำจับผู้กระทำความผิด ให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับ และให้ศาลสั่งไว้ในคำพิพากษาให้ผู้กระทำความผิดใช้เงินสินบนแก่ผู้นำจับกึ่งหนึ่งของจำนวนเงินค่าปรับอีกโสดหนึ่งด้วย ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ชำระเงินสินบนดังกล่าว ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล โดยในกรณีที่มีผู้นำจับหลายคน ให้แบ่งเงินสินบนนำจับให้คนละเท่า ๆ กัน

อนึ่ง การจ่ายเงินสินบนนำจับนั้น จะจ่ายได้เมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว (ร่างมาตรา ๒๗)

๖.๑๑) ภายใต้บังคับข้อ ๖.๑๐) ทรัพย์สินที่ศาลพิพากษาหรือสั่งให้รับตามข้อ ๖.๙) ให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่บรรดาสิ่งยั่วยุพฤติกรรมอันตรายให้ทำลายเสียทั้งสิ้น (ร่างมาตรา ๒๘)

๖.๑๒) ให้ถือว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ร่างมาตรา ๒๙) **จ**

ท่านผู้อ่านวารสาร “จุดนิวส์” พุฒิได้มีความประสงค์ต้องการที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว สามารถเสนอความเห็นได้ โดยผ่านทางเว็บไซต์ ดังนี้

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

www.parliament.go.th

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

www.senate.go.th

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

www.krisdika.go.th

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

www.cabinet.thaigov.go.th